

CURTEA EUROPEANA A DREPTURILOR OMULUI
SECTIA A TREIA

Strasbourg
Cererea nr. 17.520/04

DEFINITIVA 9 iulie 2013

Hotararea devine definitiva in conditiile prevazute la art. 44 § 2 din Conventie. Aceasta poate suferi modificari de forma.

In Cauza Flueraș impotriva Romaniei,

Curtea Europeana a Drepturilor Omului (Sectia a treia), reunita intr-o camera compusa din Josep Casadevall, presedinte, Alvina Gyulumyan, Jan Sikuta, Luis Lopez Guerra, Kristina Pardalos, Johannes Silvis, Valeriu Gritco, judecatori, si Santiago Quesada, grefier de sectie,

dupa ce a deliberat in camera de consiliu, la 19 martie 2013,

pronunta prezenta hotarare, adoptata la aceeasi data:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se afla Cererea nr. 17.520/04, indreptata impotriva Romaniei, prin care un resortisant al acestui stat, domnul Cosmin Dragu Flueraș (reclamantul), a sesizat Curtea la 16 februarie 2004, in temeiul art. 34 din Conventia pentru apararea drepturilor omului si a libertatilor fundamentale (Conventia).
2. Reclamantul a fost reprezentat de G. Mateut, avocat in Arad. Guvernul roman (Guvernul) a fost reprezentat de agentii guvernamentali, domnul R.-H. Radu si doamna I. Cambrea, din cadrul Ministerului Afacerilor Externe.
3. Reclamantul a sustinut ca i-a fost incalcat dreptul la un proces echitabil, in masura in care, dupa ce a fost achitat in prima instanta si, respectiv, in apel, a fost condamnat penal prin Hotararea din 18 decembrie 2003 a Curtii de Apel Timisoara, fara o noua administrare directa a probelor si fara sa fie ascultat in persoana.
4. La 3 iulie 2008, cererea a fost comunicata Guvernului. In conformitate cu art. 29 § 1 din Conventie, s-a hotarat, de asemenea, ca admisibilitatea si fondul cauzei vor fi examinate impreuna.
5. La 9 martie 2011, constatand din observatiile scrise ale partilor ca procedura penala initiata impotriva reclamantului fusese redeschisa intre timp, Curtea a invitat partile sa prezinte informatii privind aceasta procedura si observatiile lor suplimentare. Guvernul si reclamantul si-au depus observatiile suplimentare la 6 mai 2011 si, respectiv, la 27 mai 2011. Guvernul a transmis comentariile sale privind observatiile suplimentare ale reclamantului la 5 iulie 2011.

6. In urma abtinerii domnului Corneliu Birsan, judecator ales sa reprezinte Romania (art. 28 din Regulamentul Curtii), presedintele camerei a desemnat-o pe doamna Kristina Pardalos in calitate de judecator ad-hoc (art. 26 § 4 din Conventie si art. 29 § 1 din Regulament).

IN FACT

I. Circumstantele cauzei

7. Reclamantul s-a nascut in 1973 si locuieste in Arad.

8. Prin rechizitoriul Parchetului din 23 ianuarie 2001, reclamantul si N.S. au fost trimisi in judecata pentru trafic de stupefiante, in temeiul art. 312 alin. 2 din Codul penal (C. pen.); acestia erau acuzati de faptul ca le-au recrutat, instruit si finantat pe M.M. si M.H. pentru a aduce cocaina din Brazilia, prin Moscova, in perioada noiembrie 1996-ianuarie 1997. Rechizitoriul se intemeia pe depozitiile date de M.M. si M.H., care confirmau participarea reclamantului, in special faptul ca acesta a convins-o pe M.M. sa faca parte din operatiune. In plus, M.M. si M.H. fusesera deja condamnate de o instanta din Moscova, in ianuarie 1998, la pedepse cu inchisoarea pentru contrabanda si trafic de cocaina, dupa ce autoritatile ruse au descoperit o cantitate de aproximativ un kilogram de cocaina in bagajele acestora. Mai multe rude ale lui M.M. au declarat ca, dupa arestarea acesteia in Rusia, reclamantul le-a spus ca o convinsese pe aceasta sa participe la operatiune si ca parintii reclamantului le-au cerut sa nu ii denunte pe fiul lor si pe N.S. la politie.

9. Judecatoria Arad a procedat la ascultarea inculpatilor si a martorilor. Martora M.H. si-a retras declaratia, precizand ca l-a intalnit o singura data pe reclamant, atunci cand acesta a insotit-o la gara pentru a lua autocarul spre Budapesta, de unde ea si M.M. urmau sa plece spre Rio de Janeiro. Aceasta a subliniat ca reclamantul nu a participat niciodata la organizarea operatiunii, care a fost condusa exclusiv de N.S. In ciuda refuzului sau initial de a depune marturie, M.M. a facut mai multe declaratii contradictorii cu privire la participarea reclamantului la evenimente.

10. In sedinta publica din 10 februarie 2003, judecatoria a ridicat, in temeiul art. 334 din Codul de procedura penala (C. proc. pen.), problema schimbarii incadrarii juridice a faptelor, avand in vedere intrarea in vigoare, la 3 august 2000, a Legii nr. 143 din 26 iulie 2000 privind combaterea traficului si consumului ilicit de droguri (denumita in continuare Legea nr. 143/2000). Aceasta noua lege abroga art. 312 C. pen. in ceea ce priveste produsele sau substantele stupefiante. Instanta a considerat ca faptele incriminate erau similare tentativei, pedepsita la art. 3 alin. (2) (introducerea sau scoaterea din tara, precum si importul sau exportul ilegal de droguri de risc), coroborat cu art. 10 (organizarea, conducerea sau finantarea faptelor prevazute la mai multe articole ale legii, printre care art. 3, citat anterior) din Legea nr. 143/2000. Instanta a sustinut ca aceasta lege era mai favorabila inculpatilor, tinand seama de severitatea pedepselor prevazute, si ca schimbarea incadrarii faptelor era autorizata la art. 13 C. pen., care reglementeaza aplicarea legii penale mai favorabile persoanelor interesate.

11. Avocatul reclamantului a fost de acord cu noua incadrare a faptelor si reclamantul a lasat acest aspect la latitudinea instantei. Parchetul a solicitat condamnarea inculpatilor pentru

savarsirea infractiunii pedepsite la articolele citate anterior, iar nu pentru tentativa.

12. Printr-o hotarare pronuntata in aceeasi zi, Judecatoria Arad a considerat ca declaratiile contradictorii facute in fata sa erau putin credibile si l-a achitat pe reclamant de acuzatia de infractiunea pedepsita la art. 312 alin. 2 C. pen. In schimb, l-a condamnat pe N.S. la 8 ani de inchisoare cu executare, pentru tentativa de a organiza introducerea in tara de droguri de risc, in temeiul art. 10, coroborat cu art. 3 alin. (2) din Legea nr. 143/2000.

13. Parchetul si N.S. au introdus apel la Tribunalul Arad. S-a solicitat condamnarea inculpatilor pentru savarsirea infractiunii in temeiul Legii nr. 143/2000.

14. Dezbaterile s-au desfasurat la 10 septembrie 2003. Avocatul reclamantului a solicitat respingerea apelului si confirmarea hotararii pronuntate in prima instanta. Acesta a prezentat concluzii scrise, care nu contineau comentarii explicite privind eventuala schimbare a incadrarii juridice a faptelor. Reclamantul a pledat din nou nevinovat.

15. Prin Hotararea din 17 septembrie 2003, Tribunalul Arad a schimbat incadrarea faptelor de care era acuzat reclamantul, incadrandu-le drept tentativa de savarsire a infractiunii in temeiul Legii nr. 143/2000, si a mentinut solutia de achitare. Instanta a confirmat condamnarea lui N.S.

16. Parchetul si N.S. au formulat recurs. S-a solicitat, din nou, condamnarea inculpatilor pentru savarsirea infractiunii prevazute de Legea nr. 143/2000.

17. Sedinta de judecata a avut loc la 17 decembrie 2003, in fata Curtii de Apel Timisoara. Avocatul reclamantului a solicitat respingerea recursului si a prezentat concluzii scrise care nu contineau comentarii explicite privind eventuala schimbare a incadrarii faptelor. Reclamantul a avut ocazia sa adreseze ultimul cuvânt, ocazie cu care si-a declarat, din nou, nevinovatia.

18. Prin Decizia din 18 decembrie 2003, curtea de apel a admis recursul parchetului, a anulat hotararea Judecatoriei Arad si a rejudecat cauza pe fond. Instanta i-a condamnat pe reclamant si pe N.S. pentru infractiunea sanctionata la art. 10, coroborat cu art. 3 alin. (2) din Legea nr. 143/2000, la 15 si, respectiv, 17 ani de inchisoare cu executare si a dispus interzicerea exercitarii de catre acestia a anumitor drepturi. Curtea de apel a considerat ca participarea reclamantului la organizarea operatiunii era dovedita de declaratiile lui M.H. in fata parchetului si de cele ale lui M.M. in fata parchetului si a judecatoriei, depozitii coroborate cu declaratiile rudelor lui M.M.

19. La 7 ianuarie 2004 a fost emis un mandat de arestare pe numele reclamantului, care nu a fost pus in executare, avand in vedere ca reclamantul plecase din Romania la 18 decembrie 2003.

20. In 2008, in temeiul noului art. 386 lit. e) C. proc. pen., reclamantul a formulat o contestatie in anulare impotriva Hotararii din 18 decembrie 2003. Acesta considera ca au fost incalcate dispozitiile art. 385¹⁶ C. proc. pen., deoarece instanta de recurs l-a condamnat fara sa fie audiat in persoana si fara administrarea niciunei probe in fata sa.

21. Prin Decizia din 27 iunie 2008, Curtea de Apel Timisoara a admis contestatia in anulare a reclamantului, a anulat Hotararea din 18 decembrie 2003 si a dispus reexaminarea recursului. In

acest scop, curtea de apel a mentionat ca reclamantul nu a fost ascultat in persoana, astfel cum impunea noul art. 385¹⁶ C. proc. pen., precum si jurisprudenta Curtii (Constantinescu impotriva Romaniei, nr. 28.871/95, CEDO 2000-VIII).

22. Cu ocazia reexaminarii recursului, reclamantul a solicitat de mai multe ori citarea coinculpatului sau, N.S., dar curtea de apel a refuzat incuviintarea, precizand ca procedura a fost redeschisa doar in privinta reclamantului.

23. La sedinta din 26 ianuarie 2009, reclamantul a invocat exceptia de neconstitutionalitate a art. 385¹⁵ pct. 2 lit. d) C. proc. pen., pe care il considera contrar Constitutiei, a art. 2 § 1 din Protocolul nr. 7 la Conventie si a art. 14 alin. 5 din Pactul international cu privire la drepturile civile si politice, in masura in care acesta permitea instantelor de recurs sa pronunte pentru prima data condamnarea unei persoane pe baza unor probe administrate doar in fata instantelor inferioare. Acesta a invocat in sprijinul sau hotararea Curtii adoptata in cererea Spinu impotriva Romaniei (nr. 32.030/02, 29 aprilie 2008).

Curtea de apel a transmis Curtii Constitutionale exceptia invocata, impreuna cu opinia acesteia. Aceasta instanta a considerat ca articolul mentionat de reclamant era constitutional, in masura in care permitea instantei de recurs sa reinterpreteze probele administrate de instantele inferioare cu scopul de a descoperi adevarul.

Prin Decizia din 19 mai 2009, Curtea Constitutionala a respins exceptia invocata, considerand ca persoana interesata are posibilitatea de a propune prezentarea de probe utile si pertinente pentru cauza in etapa recursului si ca instanta pronunta decizia sa de condamnare dupa examinarea probelor administrate astfel.

24. La sedinta din 6 octombrie 2009, reclamantul a invocat, de asemenea, exceptia de neconstitutionalitate a art. 392 alin. 1 C. proc. pen., care reglementeaza contestatia in anulare si prevede ca instanta, dupa admiterea unei astfel de cai de atac, procedeaza la rejudecarea cauzei fie imediat, fie dupa un nou termen. Reclamantul considera ca aceasta dispozitie impiedica instanta sa citeze toate partile la procedura, in special coinculpatul acestuia, incalcan astfel principiul contradictorialitatii si, prin urmare, dreptul acestuia la un proces echitabil, in sensul hotararii adoptate de Curte in cererea Spinu, citata anterior. Curtea de apel a refuzat sa sesizeze Curtea Constitutionala cu exceptia invocata, considerand ca nu avea legatura cu obiectul procedurii.

25. La sedinta din 22 martie 2010, reclamantul a solicitat sa fie adaugate la dosar materialele aflate la dosarele din procedurile in urma carora au fost condamnate M.M. si M.H. de catre instantele rusesti, inclusiv drogurile confiscate de autoritatile rusesti. In plus, acesta a solicitat initierea procedurii de recunoastere oficiala a hotararilor definitive de condamnare. Curtea de apel a apreciat ca aceste probe nu erau utile pentru cauza, avand in vedere ca M.M. si M.H. aveau simplul statut de martor in cauza, si, prin urmare, a respins cererile reclamantului.

26. Cauza a fost amanata de mai multe ori la cererea avocatilor reclamantului, care se aflau in imposibilitatea de a se prezenta in fata curtii de apel, sau din cauza absentei reclamantului la sedinte.

27. In plus, au fost respinse o noua cerere de sesizare a Curtii Constitutionale cu o exceptie de

neconstitutionalitate, precum si doua cereri de expatriere a reclamantului.

28. La 31 ianuarie 2011, reclamantul s-a prezentat in fata curtii de apel, care l-a audiat in sedinta publica. Curtea de apel nu a ascultat niciun martor.

29. Printr-o hotarare pronuntata in aceeasi zi, Curtea de Apel Timisoara a condamnat reclamantul pentru infractiunea prevazuta la art. 10, coroborat cu art. 3 alin. (2) din Legea nr. 143/2000, la 15 ani de inchisoare cu executare si a dispus interzicerea exercitarii de catre acesta a anumitor drepturi. Curtea de apel a considerat ca participarea reclamantului la organizarea, conducerea si finantarea operatiunii era dovedita de declaratiile facute de M.H. in fata parchetului si de cele facute de M.M. in fata parchetului si a judecatoriei, depozitii coroborate cu declaratiile rudelor lui M.M.

II. Dreptul intern relevant

A. Codul de procedura penala ("C. proc. pen.") in vigoare la momentul faptelor

30. Dispozitiile relevante sunt redactate astfel:

Art. 341

"Presedintele, inainte de a incheia dezbaterile, da ultimul cuvânt inculpatului personal. In timpul in care inculpatul are ultimul cuvânt, nu i se pot pune întrebări. Dacă inculpatul releva fapte sau împrejurări noi, esențiale pentru soluționarea cauzei, instanța dispune reluarea cercetării judecătorești."

Art. 385¹⁴

"Instanța, judecând recursul, verifică hotărârea atacată pe baza lucrărilor și materialului din dosarul cauzei și a oricăror înscrisuri noi, prezentate la instanța de recurs. Instanța este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor de recurs invocate de procuror și de părți."

Art. 385¹⁵

"Instanța, judecând recursul, pronunță una din următoarele soluții:

(...)

2. admite recursul, casând hotărârea atacată și:

a) menține hotărârea primei instanțe, când apelul a fost greșit admis

(...)

c) (...) Curtea Supremă de Justiție [devenită Înalta Curte de Casație și Justiție] (...), când este necesară administrarea de probe, dispune rejudecarea de către instanța a cărei hotărâre a fost casată (...)

d) dispune rejudecarea de către instanța de recurs (...)."

Art. 385¹⁶

"Când instanța de recurs casează hotărârea și reține cauza spre rejudecare potrivit art. 385¹⁵ pct. 2 lit. d), se pronunță și asupra probelor ce urmează a fi administrate, fixând termen pentru rejudecare (...)"

Art. 385¹⁹

"Rejudecarea cauzei dupa casarea hotararii atacate se desfasoara potrivit dispozitiilor cuprinse in partea speciala, titlul II (Judecata), capitolele I (Dispozitii generale) si II (Judecata in prima instanta), care se aplica in mod corespunzator."

B. Modificarile aduse Codului de procedura penala, intrate in vigoare in septembrie 2006

31. Dispozitiile relevante sunt redactate astfel:

Art. 385¹⁴ alin. 1¹

"Cu ocazia judecarii recursului, instanta este obligata sa procedeze la ascultarea inculpatului prezent (...), atunci cand acesta nu a fost ascultat la instantele de fond si apel, precum si atunci cand aceste instante nu au pronuntat impotriva inculpatului o hotarare de condamnare."

Art. 385¹⁶

"Cand instanta de recurs caseaza hotararea si retine cauza spre rejudecare potrivit art. 385¹⁵ pct. 2 lit. d), se pronunta prin decizie si asupra probelor ce urmeaza a fi administrate, fixand termen pentru rejudecare. La termenul fixat pentru rejudecare, instanta este obligata sa procedeze la ascultarea inculpatului prezent, potrivit dispozitiilor cuprinse in partea speciala, titlul II, capitolul II, atunci cand acesta nu a fost ascultat la instantele de fond si apel, precum si atunci cand aceste instante nu au pronuntat impotriva inculpatului o hotarare de condamnare."

Art. 386 lit. e)

"Impotriva hotararilor penale definitive se poate face contestatie in anulare in urmatoarele cazuri: (...)

e) cand, la judecarea recursului sau la rejudecarea cauzei de catre instanta de recurs, inculpatul prezent nu a fost ascultat, iar ascultarea acestuia este obligatorie potrivit art. 385¹⁴ alin. 1¹ ori art. 385¹⁶ alin. 1."

Art. 408¹

"Hotararile definitive pronuntate in cauzele in care Curtea Europeana a Drepturilor Omului a constatat o incalcare a unui drept prevazut de Conventia europeana pentru apararea drepturilor omului si a libertatilor fundamentale pot fi supuse revizuirii, daca consecintele grave ale acestei incalcarii continua sa se produca si nu pot fi remediate decat prin revizuirea hotararii pronuntate. Pot cere revizuirea:

- a) persoana al carei drept a fost incalcat;
- b) sotul si rudele apropiate ale condamnatului, chiar si dupa moartea acestuia;
- c) procurorul.

Cererea de revizuire se introduce la Inalta Curte de Casatie si Justitie, care judeca cererea in complet de 9 judecatori.

Cererea de revizuire se poate face in termen de un an de la data ramanerii definitive a hotararii Curtii Europene a Drepturilor Omului.

(...)

Cand instanta constata ca cererea este fondata:

- a) desfiinteaza, in parte, hotararea atacata sub aspectul dreptului incalcat si, rejudecand cauza, cu aplicarea dispozitiilor din capitolul III, sectiunea II, inlatura consecintele incalcarii dreptului;
- b) desfiinteaza hotararea si, cand este necesara administrarea de probe, dispune rejudecarea de

catre instanta in fata careia s-a produs incalcarea dreptului, aplicandu-se dispozitiile din capitolul III, sectiunea II. (...)"

IN DREPT

I. Cu privire la pretinsa incalcare a art. 6 § 1 din Conventie

32. Reclamantul pretinde ca nu a beneficiat de un proces echitabil in speta, avand in vedere ca a fost condamnat de instanta de recurs atat in 2003, cat si in 2011, fara sa fie ascultat si fara administrarea directa de probe, desi fusese achitat de instantele inferioare pe baza acelorasi elemente. Reclamantul se plange, de asemenea, ca dreptul sau la aparare a fost incalcat, pe motiv ca nu a avut posibilitatea de a interoga martorii acuzarii si apararii in fata Curtii de Apel Timisoara, care si-a intemeiat deciziile din 2003 si 2011 pe declaratiile facute in fata parchetului in absenta sa si a avocatului sau. Acesta invoca art. 6 § 1 si § 3 din Conventie.

Curtea considera ca acuzatiile reclamantului trebuie sa fie examinate doar din perspectiva art. 6 § 1 din Conventie (a se vedea, de asemenea, Sigurpor Arnarsson impotriva Islandei, nr. 44.671/98, pct. 29 in fine, 15 iulie 2003, Gaitanaru impotriva Romaniei, nr. 26.082/05, pct. 19, 26 iunie 2012). Partea relevanta a art. 6 § 1 este redactata astfel:

"Orice persoana are dreptul la judecarea in mod echitabil [...] a cauzei sale, de catre o instanta [...], care va hotari [...] asupra temeiniciei oricarei acuzatii in materie penala indreptate impotriva sa."

A. Cu privire la admisibilitate

33. In observatiile scrise trimise Curtii la 29 octombrie 2008, Guvernul sustine ca reclamantul si-a pierdut calitatea de victima in ceea ce priveste capatul de cerere formulat initial de acesta, din cauza redeschiderii procedurii penale in iunie 2008. Prin urmare, orice eveniment ulterior nu intra sub incidenta prezentei proceduri.

34. In aceleasi observatii, Guvernul adauga ca, in orice caz, capatul de cerere formulat de reclamant trebuie sa fie respins pentru neputzarea cailor de atac interne, deoarece procedura penala impotriva reclamantului era pendinte la vremea respectiva, dupa redeschiderea sa.

35. In observatiile scrise suplimentare, trimise la cererea Curtii la 6 mai 2011, Guvernul subliniaza ca reclamantul nu se poate pretinde victima noii proceduri care s-a incheiat cu Hotararea Curtii de Apel Timisoara din 31 ianuarie 2011, procedura care i-a permis sa beneficieze de un proces echitabil in sensul art. 6 din Conventie.

36. Curtea reaminteste ca, recent, a fost necesar sa se pronunte cu privire la o exceptie similara, intemeiata pe pierderea calitatii de victima, in Cauza Sakhnovski impotriva Rusiei [(MC), nr. 21.272/03, pct. 40 si urmatoarele, 2 noiembrie 2010]. In cauza respectiva, aceasta a considerat ca exceptia era strans legata de fondul capetelor de cerere prezentate de reclamant in temeiul art. 6 din Conventie, deoarece aprecierea calitatii de victima tine in mare masura de incadrarea juridica a celei de-a doua proceduri ca procedura distincta sau ca parte din aceeasi actiune penala. Astfel, Curtea a preferat sa conexeze cu fondul exceptia preliminara a Guvernului privind pierderea calitatii de victima. Aceasta considera ca se impune aceeasi abordare si in prezenta

cerere.

37. In ceea ce priveste exceptia intemeiata pe neepuizarea cailor de atac interne, tinand seama de redeschiderea procedurii, si in ceea ce priveste exceptia intemeiata pe absenta calitatii de victima in raport cu Hotararea din 31 ianuarie 2011 a Curtii de Apel Timisoara, Curtea subliniaza ca, avand in vedere maniera in care Guvernul formuleaza aceste exceptii in prezenta cauza, acestea sunt strans legate de prima exceptie, motiv pentru care Curtea considera ca este necesar ca si acestea sa fie conexate cu fondul cererii.

38. Pe de alta parte, Curtea constata ca acest capat de cerere al reclamantului nu este vadit nefondat in sensul art. 35 § 3 din Conventie si ca nu prezinta niciun alt motiv de inadmisibilitate. Prin urmare, este necesar sa fie declarat admisibil.

B. Cu privire la fond

1. Argumentele partilor

a) Guvernul

39. In observatiile scrise din 29 octombrie 2008, Guvernul sustine, in principal, ca anulara Hotararii de condamnare din 18 decembrie 2003, pentru absenta unui proces echitabil, si insasi organizarea unui nou proces constituie in sine o "recunoastere expresa" a incalcarii pretinse de reclamant si o "reparatie suficienta" pentru incalcarea denuntata in cadrul cererii initiale. In sprijinul acestei teze, Guvernul subliniaza ca prezenta cauza difera de Cauza Constantinescu, citata anterior, in care instantele nu au recunoscut nici in mod expres, nici in esenta incalcarea pretinsa de reclamant. In plus, evidentiaza faptul ca reclamantul nu a solicitat nicio despagubire pentru un eventual prejudiciu material sau moral suferit, ca nu a fost condamnat la plata cheltuielilor de judecata si, in special, ca nu a fost niciodata incarcerat, deoarece mandatul de arestare emis pe numele sau nu a putut fi pus in executare. In aceleasi observatii, adauga ca, in orice caz, capatul de cerere formulat de reclamant ar trebui sa fie respins pentru neepuizarea cailor de atac interne, deoarece procedura penala impotriva reclamantului era pendent la vremea respectiva, dupa redeschiderea sa. Cu privire la fond, Guvernul subliniaza ca reclamantul a beneficiat de un proces echitabil in cadrul procedurii care s-a incheiat cu Hotararea Curtii de Apel Timisoara din 18 decembrie 2003.

40. In ceea ce priveste a doua procedura, in observatiile suplimentare trimise la cererea Curtii la 6 mai si 5 iulie 2011, Guvernul considera ca aceste noi elemente nu au nicio legatura cu prezenta cauza si ca, pana in prezent, reclamantul nu a formulat niciun capat de cerere cu privire la aceasta noua procedura. In plus, acesta invoca o exceptie ratiene personae, considerand ca reclamantul nu se poate pretinde victima unei incalcarii a art. 6 § 1 din Conventie in ceea ce priveste procedura care s-a incheiat cu Hotararea pronuntata de Curtea de Apel Timisoara la 31 ianuarie 2011, avand in vedere ca acesta a fost prezent la dezbateri, ca a fost interogat de instanta de recurs si ca nu a solicitat nici ascultarea partilor la procesul penal, nici readministrarea probelor.

41. In ceea ce priveste fondul capatului de cerere, Guvernul sustine ca, in prezenta cauza, spre

deosebire de Cauza Constantinescu, citata anterior, reclamantul a fost audiat in persoana de parchet, de instanta de prim grad si, dupa redeschiderea procedurii, de Curtea de Apel Timisoara, in ultima instanta. De asemenea, acesta a avut posibilitatea de a propune mijloace de proba, de a combate probele incriminatoare propuse de parchet si de a prezenta concluziile sale orale si scrise. Guvernul subliniaza ca reclamantul nu a solicitat in mod oficial ascultarea lui N.S., limitandu-se la a solicita doar infatisarea acestuia ca parte la procedura sau ascultarea altor martori.

42. Guvernul reaminteste, de asemenea, ca, potrivit jurisprudentei Curtii, in principiu, este de competenta instantelor nationale sa aprecieze probele adunate de acestea si relevanta celor pe care acuzatii doresc sa le prezinte (Barbera, Messegue si Jabardo impotriva Spaniei, 6 decembrie 1988, pct. 68, seria A, nr. 146). In aceasta privinta, Guvernul considera ca astfel Curtea de Apel Timisoara a procedat doar la o apreciere diferita a declaratiilor martorilor in raport cu cea efectuata de instantele inferioare, materie ce tine in primul rand de dreptul intern si de competenta instantelor interne. In aceasta privinta, Guvernul mentioneaza ca, in dreptul romanesc, nu exista nicio dispozitie legala care stabileste o ordine de preferinta intre declaratiile succesive facute in timpul cercetarii penale si in fata instantelor, in ipoteza in care acestea ar fi contradictorii. In opinia sa, Curtea de Apel Timisoara si-a intemeiat decizia pe probe obtinute in mod legal, care demonstreaza in mod convingator vinovatia reclamantului.

43. In aceste conditii, Guvernul concluzioneaza ca instantele au pronuntat condamnarea reclamantului respectand garantiile de independenta, impartialitate si publicitate in cadrul unui proces echitabil care a indeplinit cerintele egalitatii armelor garantate la art. 6 § 1 din Conventie.

b) Reclamantul

44. In ceea ce priveste exceptiile invocate de Guvern in observatiile sale scrise din 29 octombrie 2008, reclamantul considera ca acestea trebuie sa fie respinse deoarece legislatia care reglementeaza contestatia in anulare, cale extraordinara de atac, admisa de instanta de recurs, si examinarea recursului subsecvent nu permiteau acestei instante administrarea directa a probelor in sensul jurisprudentei in materie a Curtii, cu exceptia ascultarii inculpatului si a depunerii documentelor la dosar. Aceasta obligatie a fost introdusa, de altfel, abia in septembrie 2006, dupa modificarea Codului de procedura penala. In aceste conditii, Guvernul subliniaza ca anulara Hotararii din 18 decembrie 2003 nu elimina pretinsa incalcare a Conventiei pe viitor. Reclamantul subliniaza, de asemenea, ca epuizase caile de atac ordinare disponibile in dreptul intern la momentul introducerii cererii in fata Curtii.

In ceea ce priveste fondul capatului de cerere, reclamantul sustine ca aceasta condamnare prin Hotararea din 18 decembrie 2003 a Curtii de Apel Timisoara, fara ascultarea martorilor pe ale caror declaratii instanta de recurs isi intemeiase verdictul si fara ascultarea reclamantului in persoana, constituie o incalcare a dreptului la un proces echitabil, garantat la art. 6 § 1 din Conventie. Reclamantul considera ca era de competenta acestei instante sa ia masuri pozitive in vederea audierii sale si a martorilor. In plus, citeaza concluziile Curtii din hotararile Constantinescu si Spinu, mentionate anterior.

45. In observatiile sale suplimentare din 27 mai 2011, reclamantul considera ca Hotararea Curtii de Apel Timisoara din 31 ianuarie 2011 nu a permis repararea niciuneia dintre incalcarile

pretinse in cererea sa initiala. In aceasta privinta, reclamantul doreste sa sublinieze in special ca audierea sa de catre instanta de recurs a fost pur formala si ca aceasta i-a respins cererea de citare a lui N.S., citatie pe care era obligata sa o dispuna in conformitate cu legea penala. Acesta critica, de asemenea, refuzul curtii de apel de a admite cererile sale care vizau, in primul rand, transmiterea materialelor aflate la dosarele din procedurile in care M.M. si M.H. fusesera condamnate de instantele rusesti, inclusiv drogurile confiscate de autoritatile rusesti, si, in al doilea rand, recunoasterea oficiala a hotararilor definitive de condamnare (supra, pct. 25).

2. Motivarea Curtii

a) Cu privire la calitatea de victima ca urmare a redeschiderii procedurii si epuizarea cailor de atac interne

46. Curtea reaminteste, in primul rand, ca sistemul european de protectie a drepturilor omului se bazeaza pe principiul subsidiaritatii. Statele trebuie sa aiba posibilitatea de a remedia incalcarile produse inainte ca aceasta sa examineze capatul de cerere in cauza. Totusi, "principiul subsidiaritatii nu implica renuntarea la orice control cu privire la rezultatul obtinut ca urmare a utilizarii caii de atac interne" [Giuseppe Mostacciolo impotriva Italiei (nr. 2) (MC), nr. 65.102/01, pct. 81, 29 martie 2006]. In plus, principiul subsidiaritatii nu trebuie sa fie interpretat astfel incat sa li se permita statelor sa se sustraga competentei Curtii.

47. In fapt, un acuzat nu poate pretinde ca are calitatea de victima a unei incalcarii a art. 6 § 1 inainte de condamnarea sa (cu cateva exceptii care privesc, intre altele, cerinta privind un termen rezonabil sau accesul la o instanta). Redeschiderea unei proceduri poate sa para ca "repune" reclamantul in situatia in care se afla inainte de a deveni victima si, prin urmare, restabileste statu quo ante. Totusi, in opinia Curtii, obtinerea si pierderea calitatii de victima nu sunt reglementate in mod necesar de aceleasi norme (Sakhnovski, citata anterior, pct. 78).

48. Curtea apreciaza ca redeschiderea procedurii nu poate sa fie considerata in mod automat ca fiind in sine o reparatie suficienta, care sa poata determina pierderea calitatii de victima a reclamantului. Pentru a stabili daca reclamantul isi pastreaza aceasta calitate sau nu, Curtea ia in considerare procedura in ansamblul sau, inclusiv cea ulterioara redeschiderii. Aceasta abordare permite stabilirea unui echilibru intre principiul subsidiaritatii si eficacitatea mecanismului Conventiei. Pe de o parte, statul poate sa redeschida si sa reexamineze cauze penale pentru a remedia incalcarile art. 6 din Conventie. Pe de alta parte, noua procedura trebuie sa fie desfasurata cu celeritate si respectand garantiile prevazute la art. 6 din Conventie. Datorita acestei abordari, procedura ulterioara redeschiderii nu se poate sustrage controlului Curtii, fiind astfel mentinuta eficacitatea dreptului de recurs individual (Sakhnovski, citata anterior, pct. 83)

49. Pe scurt, Curtea considera ca simpla redeschidere a procedurii in cadrul unei contestatii nu constituie o reparatie corespunzatoare si suficienta pentru reclamant. Prin urmare, acesta se poate pretinde inca victima in sensul art. 34 din Conventie. In consecinta, Curtea respinge exceptiile preliminare invocate de Guvern in ceea ce priveste calitatea de victima a reclamantului.

50. De asemenea, Curtea subliniaza ca, dupa ce a fost informata cu privire la redeschiderea procedurii, a solicitat partilor sa prezinte informatii in aceasta privinta, precum si observatii

suplimentare. In observatiile respective trimise la 27 mai 2011, reclamantul sustinea ca Hotararea Curtii de Apel Timisoara din 31 ianuarie 2011 nu a permis repararea niciuneia dintre incalcarile pretinse in cererea sa initiala (supra, pct. 45). La solicitarea Curtii, Guvernul a prezentat comentariile sale ca raspuns la aceste observatii (supra, pct. 40-43). Avand in vedere ansamblul procedurii desfasurate in fata sa, Curtea considera ca Guvernul nu a fost dezavantajat in raport cu reclamantul si ca a avut posibilitatea de a-si expune punctul de vedere privind cauza in ansamblul sau (a se vedea, mutatis mutandis, Sakhnovski, citata anterior, pct. 87-88). In aceste conditii, Curtea considera ca este necesar sa fie respins argumentul Guvernului conform caruia noua procedura nu ar avea nicio legatura cu prezenta cauza si reclamantul nu ar fi formulat niciun capat de cerere cu privire la aceasta noua procedura.

51. Pe de alta parte, Curtea subliniaza ca exceptia intemeiata pe neepuizarea cailor de atac interne, astfel cum a fost formulata de Guvern, trebuie sa fie, de asemenea, respinsa, avand in vedere ca si Curtea de Apel Timisoara a adoptat o noua hotarare in procedura, condamnarea reclamantului fiind in prezent definitiva. Curtea observa ca Guvernul nu a sustinut ca reclamantul nu ar fi epuizat caile de atac interne inainte de sesizarea sa initiala din 2004.

52. Acum, Curtea trebuie sa stabileasca daca procedura desfasurata dupa redeschidere a respectat cerintele privind echitatea in sensul art. 6 § 1 din Conventie.

b) Cu privire la stabilirea aspectului daca reclamantul a beneficiat de un proces echitabil

53. Curtea reaminteste ca modalitatile de aplicare a art. 6 din Conventie in privinta procedurilor din apel depind de caracteristicile procedurii despre care este vorba; trebuie sa se tina seama de ansamblul procedurii interne si de rolul atribuit instantei de apel in ordinea juridica nationala. Atunci cand a avut loc o sedinta publica in prima instanta, absenta dezbatelor publice in apel poate fi justificata de particularitatile procedurii in cauza, avand in vedere natura sistemului national de apel, intinderea competentelor instantei de apel, maniera in care au fost efectiv expuse si protejate interesele reclamantului in fata sa si in special natura chestiunilor solutionate de aceasta (Botten impotriva Norvegiei, 19 februarie 1996, pct. 39, Culegere de hotarari si decizii 1996-I).

54. In plus, Curtea a declarat ca, atunci cand instanta de apel trebuie sa judece o cauza in fapt si in drept si sa examineze in ansamblul sau chestiunea vinovatiei sau a nevinovatiei, aceasta nu poate, din motive care privesc echitatea procesului, sa se pronunte cu privire la aceste aspecte fara sa aprecieze direct marturiile prezentate in persoana de acuzatul care sustine ca nu a savarsit actul considerat o infractiune penala (Ekbatani impotriva Suediei, Hotararea din 26 mai 1988, seria A nr. 134, pct. 32, si Constantinescu, citata anterior, pct. 55).

55. Curtea reaminteste, de asemenea, ca admisibilitatea probelor este o chestiune ce tine in primul rand de reglementarile nationale, ca, in principiu, instantele nationale au obligatia de a aprecia probele obtinute de acestea, ca rolul incredintat Curtii de catre Conventie consta in a cerceta daca procedura considerata in ansamblul sau, inclusiv modul de prezentare a mijloacelor de proba, a avut un caracter echitabil [Garcia Ruiz impotriva Spaniei (MC), nr. 30.544/96, pct. 28, CEDO 1999-I]. Astfel, "desi, in principiu, este de competenta instantei nationale sa se pronunte cu privire la necesitatea sau oportunitatea citarii unui martor (...), circumstante

exceptionale ar putea determina Curtea sa concluzioneze ca art. 6 este incompatibil cu neascultarea unei persoane ca martor" (Bricmont impotriva Belgiei, 7 iulie 1989, pct. 89, seria A nr. 158).

56. Revenind la faptele cauzei, Curtea observa in primul rand ca, dupa redeschiderea procedurii in 2008, reclamantul a fost ascultat de Curtea de Apel Timisoara. Aceasta considera ca argumentul reclamantului, conform caruia audierea sa a fost pur formala (supra, pct. 45), nu este motivat suficient. In schimb, nu se contesta faptul ca reclamantul a fost condamnat de curtea de apel fara o noua audiere a martorilor (supra, pct. 42). Prin urmare, pentru a stabili daca a fost incalcat art. 6 § 1 din Conventie, este necesar sa fie examinat rolul Curtii de Apel Timisoara si natura problemelor cu privire la care aceasta trebuia sa se pronunte.

57. Curtea observa ca, in speta, intinderea competentelor instantelor de recurs este definita la art. 385¹⁵ si 385¹⁶ C. proc. pen. Potrivit art. 385¹⁵, curtea de apel, in calitate de instanta de recurs, nu era obligata sa pronunte o noua hotarare pe fond, dar avea aceasta posibilitate. La 31 ianuarie 2011, curtea de apel a admis recursul parchetului, a casat Hotararea judecatoriei din 10 februarie 2003 si Hotararea din 17 septembrie 2003 a tribunalului si a pronuntat o noua hotarare pe fond. Conform dispozitiilor legale citate anterior, rezulta ca procedura in fata instantei de recurs era o procedura completa, care respecta aceleasi reguli ca si o procedura pe fond, curtea de apel fiind obligata sa se pronunte atat cu privire la faptele cauzei, cat si in drept. Instanta de recurs putea hotari fie sa confirme achitarea reclamantului, fie sa il declare vinovat, dupa o analiza completa a chestiunii vinovatiei sau nevinovatiei persoanei interesate, administrand noi mijloace de proba, dupa caz. In plus, aspectele pe care a trebuit sa le analizeze curtea de apel pentru a se pronunta cu privire la vinovatia reclamantului aveau un caracter pur factic. Era vorba de problema stabilirii aspectului daca reclamantul a participat la organizarea traficului de droguri (a se vedea, de asemenea, mutatis mutandis, Danila impotriva Romaniei, nr. 53.897/00, pct. 39, 8 martie 2007, Gaitanaru, citata anterior, pct. 30).

58. In speta, Curtea subliniaza ca achitarea reclamantului de catre instantele din Arad a avut loc dupa audierea mai multor martori. Aceste instante au considerat ca martorii care figurau in dosar nu erau suficienti pentru a stabili vinovatia reclamantului. Pentru a inlocui achitarea cu o condamnare, instanta de recurs nu dispunea de nicio informatie noua si s-a bazat exclusiv pe materialele din dosar, in principal pe declaratiile facute in fata parchetului si in prima instanta. Prin urmare, Curtea de Apel Timisoara a analizat marturiile si a concluzionat caracterul lor onest si suficient pentru a sta la baza unui verdict de vinovatie doar in temeiul declaratiilor scrise obtinute de parchet si al notelor de sedinta ale judecatoriei, care relatau declaratiile martorilor.

59. In esenta, curtea de apel a intemeiat condamnarea reclamantului pe o noua interpretare a declaratiilor ale caror autori nu au fost audiati de aceasta. Astfel, a adoptat o pozitie opusa celei din hotararile instantelor inferioare, care l-au achitat pe reclamant, in special pe baza declaratiilor facute de acesti martori in cursul sedintelor care s-au desfasurat in fata lor. Desi este de competenta instantei de recurs sa aprecieze diversele informatii obtinute, precum si relevanta celor pe care reclamantul doreste sa le prezinte, este la fel de adevarat ca reclamantul a fost declarat vinovat pe baza acelorasi marturii care i-au determinat pe primii judecatori sa se indoiasca de temeinicia acuzatiei impotriva sa suficient de mult pentru a motiva achitarea acestuia in prima instanta si in apel. In aceste conditii, neaudierea de catre Curtea de Apel

Timisoara a acestor martori inainte de a-l declara vinovat a limitat semnificativ dreptul sau la aparare (Destrehem impotriva Frantei, nr. 56.651/00, pct. 45, 18 mai 2004, si Gaitanaru, citata anterior, pct. 32).

60. In cele din urma, in masura in care Guvernul subliniaza faptul ca reclamantul nu a solicitat curtii de apel audierea martorilor, Curtea considera ca instanta de recurs era obligata sa adopte din oficiu masuri pozitive in acest scop, chiar daca reclamantul nu a solicitat acest lucru in mod expres (a se vedea, mutatis mutandis, Botten, citata anterior, pct. 53, si Danila, citata anterior, pct. 41).

61. Prin urmare, Curtea considera ca pronuntarea condamnarii reclamantului fara audierea martorilor, desi acesta fusese achitat de doua instante inferioare, este contrara cerintelor unui proces echitabil in sensul art. 6 § 1 din Conventie.

62. In consecinta, Curtea apreciaza ca aceste elemente sunt suficiente pentru a constata ca, in speta, a fost incalcat art. 6 § 1 din Conventie.

II. Cu privire la celelalte pretinse incalcati

63. Invocand art. 6 § 2 din Conventie, reclamantul reproseaza Curtii de Apel Timisoara faptul ca a incalcat dreptul la prezumtia de nevinovatie, pe motiv ca a ales sa adopte pozitia parchetului, neluand in considerare motivele care atestau nevinovatia acestuia, si ca sarcina de a dovedi vinovatia revenea acuzarii. In plus, considera ca decizia curtii de apel se baza pe o prezumtie de vinovatie care implica incalcarea dispozitiei in cauza. In plus, invocand art. 7 din Conventie, reclamantul pretinde ca a fost condamnat in mod eronat prin aplicarea Legii nr. 143/2000, lege care a fost adoptata dupa savarsirea faptelor reprosate, si care prevedea elemente materiale diferite in materia traficului de droguri.

64. Tinand cont de ansamblul elementelor de care dispune si in masura in care este competenta sa se pronunte cu privire la pretentiile formulate, Curtea nu identifica nicio incalcare aparenta a drepturilor si libertatilor garantate de Conventie. Prin urmare, Curtea considera ca acest caput de cerere este in mod vadit nefondat si trebuie respins in temeiul art. 35 § 3 si art. 35 § 4 din Conventie.

III. Cu privire la aplicarea art. 41 din Conventie

65. Art. 41 din Conventie prevede:

"Daca Curtea declara ca a avut loc o incalcare a Conventiei sau a protocoalelor sale si daca dreptul intern al inaltei parti contractante nu permite decat o inlaturare incompleta a consecintelor acestei incalcati, Curtea acorda partii lezate, daca este cazul, o reparatie echitabila."

A. Prejudiciu

66. Cu titlu de prejudiciu material, reclamantul solicita suma de 106.200 lei romanesti (RON), adica aproximativ 25.000 euro (EUR), reprezentand veniturile salariale la care ar fi avut dreptul

daca nu ar fi fost inceputa urmarirea penala impotriva sa si daca nu ar fi fost condamnat. Acesta afirma, de asemenea, ca a suferit un prejudiciu moral considerabil din cauza consecintelor negative care i-au afectat viata de familie, sociala si profesionala, prejudiciu pentru repararea caruia solicita suma de 50.000 EUR.

67. In ceea ce priveste prejudiciul material, Guvernul sustine ca nu exista nicio legatura de cauzalitate intre incalcare si prejudiciul pretins. Considera ca, la fel ca in Cauza Danila (citata anterior, pct. 69), Curtea nu poate specula care ar fi fost rezultatul unui proces echitabil. In plus, Guvernul considera ca suma solicitata de reclamant este excesiva si ca a fost calculata in mod speculativ, nefiind justificata de documente relevante. In fine, Guvernul considera ca redeschiderea procesului penal in temeiul art. 408¹ C. proc. pen. reprezinta un mod adecvat de a repara eventuala incalcare constatata. Acesta citeaza, de asemenea, art. 504-505 C. proc. pen., care reglementeaza modalitatile de reparare a cazurilor de arestare ilegala.

68. In ceea ce priveste prejudiciul moral invocat, Guvernul sustine ca nu exista nicio legatura clara de cauzalitate cu incalcarea pretinsa. Acesta subliniaza, de asemenea, ca suma solicitata este excesiva in raport cu jurisprudenta Curtii in materie. In subsidiar, Guvernul considera ca o constatare a unei incalcarii ar reprezenta in sine o reparatie echitabila a prejudiciului moral pretins de reclamant.

69. Curtea subliniaza ca, in speta, unicul temei de retinut pentru acordarea unei reparatii echitabile rezida in cauza in faptul ca reclamantul nu a beneficiat de un proces echitabil in fata Curtii de Apel Timisoara. In mod cert, Curtea nu poate emite speculatii asupra posibilului rezultat al procesului in caz contrar, dar apreciaza ca este rezonabil sa considere ca persoana in cauza a suferit o pierdere a unei sanse reale in procesul mentionat [Pelissier si Sassi impotriva Frantei (MC), nr. 25.444/94, pct. 80, CEDO 1999-II].

70. Prin urmare, pronuntandu-se in echitate, conform art. 41 din Conventie, Curtea acorda reclamantului suma de 3.000 EUR cu titlu de prejudiciu moral.

71. In plus, Curtea reaminteste ca, atunci cand o persoana particulara, precum in speta, in urma unei proceduri viciate de incalcare ale cerintelor art. 6 din Conventie, un nou proces sau o redeschidere a procedurii, la cererea persoanei interesate, reprezinta, in principiu, un mijloc adecvat de reparare a incalcarii constatate (a se vedea Gencel impotriva Turciei, nr. 53.431/99, pct. 27, 23 octombrie 2003, si Tahir Duran impotriva Turciei, nr. 40.997/98, pct. 23, 29 ianuarie 2004). In aceasta privinta, Curtea subliniaza ca art. 408¹ C. proc. pen. permite revizuirea unui proces pe plan intern in cazul in care Curtea a constatat o incalcare a drepturilor si libertatilor fundamentale ale reclamantului (a se vedea si Mircea impotriva Romaniei, nr. 41.250/02, pct. 98, 29 martie 2007, Gaitanaru, citata anterior, pct. 44).

B. Cheltuieli de judecata

72. Reclamantul solicita, de asemenea, suma de 62.400 RON, adica aproximativ 15.000 EUR pentru onorariile avocatilor angajati si 1.453 RON, adica 350 EUR, pentru cheltuielile de corespondenta in fata Curtii.

73. In ceea ce priveste onorariul avocatului, Guvernul subliniaza ca acele chitante prezentate de reclamant nu acopera decat o parte din suma solicitata de el cu acest titlu. In plus, sustine ca reclamantul nu a trimis contracte de asistenta judiciara. Pe de alta parte, din documentele trimise reiese ca onorariile au fost achitate de terte persoane. In fine, sustine ca sumele solicitate sunt excesive in raport cu alte cauze similare, in care Curtea a acordat doar o parte din cheltuielile solicitate de reclamanti, considerandu-le excesive.

74. In ceea ce priveste cheltuielile de corespondenta, Guvernul subliniaza ca din documentele prezentate reiese ca au fost achitate de terte persoane si ca reclamantul nu a demonstrat consecintele patrimoniale suferite in urma acestor plati. Nu s-a stabilit nicio legatura nici intre aceste plati si prezenta cauza. In fine, Guvernul subliniaza ca, in ciuda faptului ca a fost reprezentat de un avocat inca de la inceputul procedurii in fata Curtii, in februarie 2004, a fost necesara trimiterea mai multor scrisori astfel incat cererea sa indeplineasca cerintele de la art. 47 din Regulamentul Curtii si sa fie inregistrata pe rolul sau, in iulie 2006.

75. Potrivit jurisprudentei Curtii, un reclamant nu poate obtine rambursarea cheltuielilor de judecata decat in masura in care se stabileste caracterul real, necesar si rezonabil al acestora. In speta, Curtea subliniaza ca o parte din sumele corespunzatoare onorariilor avocatilor si cheltuielilor de corespondenta au fost platite de R. Flueraș și F. Flueraș și ca respectivele chitante ce justifica onorariile avocatilor au o valoare de numai 59.900 RON, adica aproximativ 14.400 EUR. In plus, din acestea nu reiese daca platile privesc procedura interna sau procedura in fata Curtii. Tinand seama de documentele de care dispune si de jurisprudenta sa, Curtea considera ca este rezonabil sa acorde suma de 10.000 EUR pentru toate cheltuielile coroborate si o acorda reclamantului.

C. Dobanzi moratorii

76. Curtea considera necesar ca rata dobanzilor moratorii sa se intemeieze pe rata dobanzii facilitatii de imprumut marginal practicata de Banca Centrala Europeana, majorata cu 3 puncte procentuale.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
In unanimitate,**

CURTEA

1. aneste cu fondul exceptiile preliminare ale Guvernului privind calitatea de victima a reclamantului si epuizarea cailor de atac interne, referitoare la art. 6 § 1 din Conventie, si le respinge;
2. declara cererea admisibila in ceea ce priveste capatul de cerere intemeiat pe art. 6 § 1 din Conventie si inadmisibila pentru celelalte capete de cerere;
3. hotaraste ca a fost incalcat art. 6 § 1 din Conventie;
4. hotaraste:
  - a) ca statul parat trebuie sa plateasca reclamantului, in termen de 3 luni de la data ramanerii

definitive a hotararii, in conformitate cu art. 44 § 2 din Conventie, urmatoarele sume, care vor fi convertite in moneda statului parat la cursul de schimb valabil la data platii:

(i) 3.000 EUR (trei mii euro), plus orice suma ce poate fi datorata cu titlu de impozit, pentru prejudiciul moral;

(ii) 10.000 EUR (zece mii euro), plus orice suma ce poate fi datorata de reclamant cu titlu de impozit, pentru cheltuielile de judecata;

b) ca, de la expirarea termenului mentionat si pana la efectuarea platii, aceste sume trebuie majorate cu o dobanda simpla, la o rata egala cu rata dobanzii facilitatii de imprumut marginal practicata de Banca Centrala Europeana, aplicabila pe parcursul acestei perioade si majorata cu 3 puncte procentuale;

5. respinge cererea de acordare a unei reparatii echitabile pentru celelalte capete de cerere.

Redactata in limba franceza, apoi comunicata in scris la 9 aprilie 2013, in conformitate cu art. 77 § 2 si § 3 din Regulament.

LUMEA JUSTITIEI